

Egy lépés. Két lépés. Az ajtó becsukódott mögötte. Három lépés. Négy lépés. Elérte az asztal előtt álló széket. Megállt, kihúzta, és leült rá. Majd ránézett.

Az idő lassan telt. Lassabban, mint valaha.

Ágoston kissé előredöntött fejjel ült és az asztal lapját bámulta. Benett nem látta a szemeit. Hosszú haja az asztal fölé lógott, a kezeit pedig összekulcsolva az ölébe fektette. Bilincsből volt. A bőre halványabbnak hatott, mint ahogy emlékezett rá, és néhány új vágást is felfedezni vélt a fakó testen.

Benett hátradőlt a székében és várt. A sakkjátszma elkezdődött, ahogy az időutazás is a múltba. És mint akkor, úgy most is ő volt a fehérrel. Neki kell megnyitnia a partit és megtennie az első lépést.

– Régen találkoztunk.

Ágoston nem reagált az üdvözlésre. Továbbra is lehajtott fejjel ült és nem mozdult. A másodpercek peregtek, de Benett nem nyitotta újra szóra a száját. Most nem rajta volt a sor. Aztán egy lassú mozdulattal megemelkedett a hajzuhatag, és ránéztek azok a mélyzöld szemek, amikre oly tisztán emlékezett. Az átható, mindent elsöprő pillantás.

– Három év, kétszáznegyvenkét nap és nyolc óra, negyven perc. Ennyire régen.

A hang nyugodt volt és hideg. Akár egy jégcsap.

Benett figyelmesen nézte Ágostont. Kétség sem fért hozzá, hogy a számítása helyes, az viszont már sokkal inkább zavaró volt, hogy ennyire pontosan számontartja a letartóztatása óta eltelt napokat.

– Szerencsére többnek tűnik – szólalt meg Benett.

Valóban így gondolta. Ha az örökkévalóságot mérni lehetne, akkor valószínűleg pont ez a három év, kétszáznegyvenkét nap, nyolc óra és negyven perc lenne az.

– Nem hiányoztam?

– Még annál is kevésbé.

Ágoston mosolyra húzta a száját. Hiányzott felülről a két oldalsó fog.

– Én sokat gondolok rád. Egyre többet és többet. Itt bent unalmas az élet, nincs senki és semmi, ami igazán megmozgatna. Bár azért próbálkozom...

Az utolsó mondat furcsa éllel hagyta el a száját. Benett tudta, hogy az Ágoston féle sakkjátszmában az egyedüli esélye, ha megragadja az apró utalásokat, hiszen a nyitottság helyzetet, a helyzet pedig lehetőséget szül.

– Mivel? – kérdezte automatikusan.

Ágoston az üvegfal felé nézett. Kicsit olyannak hatott, mintha átlátna az álcán és pontosan tudná, hogy kik állnak a túloldalon.

– Na-na – rázta a fejét Ágoston. – Csak így, durr, bele a közepébe? Semmi felvezető szöveg? Semmi ismerkedés?

– Mindig is az in medias res kezdés híve voltam – mondta Benett, miközben a tekintetével továbbra is Ágostont fürkészte.

– Hah. És mindig is ez volt a baj veled. Az élet egy folyamatos tanulási időszak, amit ha megtagadunk magunktól, akkor éretlenek maradunk.

Láncsörömpölés. Ágoston kihúzta magát és vélhetően a lábait is megmozdította.

– De ha valóban tudni szeretnéd... – utalt a korábbi kérdésére, – megadhatom a választ.

A hangja sejtelmes volt és Benett nem akarta tudni. A legkevésbé sem.

– Igen.

Ágoston mosolya szélesebbé vált.

– Mi az, amiben a legjobb vagyok?

Hát, íme, újra megérkezett Lévy Ágoston birodalmába, ahol kijelentés nincs és soha nem is volt. Minden kérdésre egy újabb kérdés a válasz.

– Tehát gyilkolsz – a megállapítás egyértelmű volt a részéről. – Új monogramot is találtál, úgy hallom.

– Téged aztán tényleg nem lehet mellébeszéléssel vádolni – nevetett fel torkaszakadtából Ágoston. – Idejössz ennyi idő elteltével és már vádaskodsz is? Nem szép dolog – csóválta meg a mutatóujját, mintha Benett csak egy csintalan gyerek lenne, aki rossz fát tett a tűzre. – De el kell, hogy keserítsek, fogalmam sincs, hogy miről beszélsz.

A mimikája pont az ellenkezőjéről árulkodott. Szarkasztikus volt és lekezelő.

– Nem ezért jöttem – mondta Benett határozottan. – Nem érdekelnek a kicsinyes börtönbéli játékaid.

Ágoston Benettre nézett. Volt valami furcsa a tekintetében. Mintha mérlegelné a reakciójában rejlő lehetőségeket. Benett biztos volt benne, hogy több alternatíva közül is válogathat.

– Hm. Akkor felvetődik a kérdés, hogy miért látogat el hozzám a híres Várnay Benett. Mert cseverészni úgy látom, nem kívánsz. Sőt, még a börtönszabályzatot megszegve az elkülönítőből is kihozattál.

Benett nem válaszolt, csak kihívóan nézett Ágostonra. Tudta jól, hogy ebben a pillanatban kellett volna kiderülnie, hogy a férfinak van-e bármi köze a mostani gyilkosság sorozathoz vagy, hogy egyáltalán tudott-e róla. De Ágoston arcáról semmit sem lehetett leolvasni. Bár a szavai azt sugallták Benettnek, hogy sejtése sincs, miről lehet szó, erről maradéktalanul meg kell bizonyosodnia. Ágoston esetében a pusztá megérzésekre való hagyatkozás nem elég. Akármennyire is ódzkodott tőle, mélyebbre kell dugnia a fejét.

– Valaki megölt három nőt az elmúlt két hét alatt. Egy sorozatgyilkos. Egy hozzád hasonló sorozatgyilkos.

Benett látta, ahogy Ágoston szeme felcsillan, és oldalra dönti a fejét.

– Mit értesz a hozzám hasonló kijelentés alatt?

Tehát nem tudott róla? Vagy csak úgy csinál, mintha meglepődne? Mert az arca némi meglepettségről árulkodott. De akkor miért csak a hasonlóságokra kíváncsi? Három nőt

meggyilkoltak, és ő csak arra kíváncsi, hogy az ügy miben hasonlít az általa elkövetett gyilkosságokhoz.

– A brutális kegyetlenséget, a csonkolást, az áldozatok megerőszakolását és a fej levágását.

Itt a második lehetőség, gondolta Benett. A tények között ugyanis elrejtett egy csalit is. A legutolsót.

– Felettébb érdekesnek hangzik.

– Tudtál róla? – kérdezte Benett közönyösen.

– Szóval ezért vagy itt! A múlt megismétli önmagát és te tudni akarod, hogy én is részt veszek-e benne.

Megrántotta a kezét, de az asztalhoz erősített bilincs nem engedett. Az arca viszont elégedettségről árulkodott.

– Tudod – folytatta Ágoston – sok hasonlóság van közted és az angolok között.

Kis szünet. Ágoston szemei mosolyra húzódtak.

– Hallottál már a Tower legendájáról? – halkította le a hangját.

Benett nem válaszolt, Ágoston pedig sejtelmesen folytatta.

– A mítosz szerint, amikor Hódító Vilmos 1066-ban lerakatta az impozáns épület alapjait, hatalmas testű hollók költöztek a vár közvetlen területére. Egy idő elteltével ezek a gyönyörű madarak egybeforrak az erődítmény különleges látványvilágával és a turisták számára legalább olyan fontos látnivalót képeztek a Tower hollói, mint maga az épület. Ezzel párhuzamosan pedig egy érdekes szóbeszéd látott napvilágot, mely szerint addig létezik Angliában királyság, amíg a Tower hollói e helyütt maradnak. Erre tudod mit csináltak az angolok?

Csend ereszkedett a rideg szobára. Aztán egy harsány, mindent elsöprő kacaj tört fel Ágostonból.

– Levartták a madarak szárnyait. Ezek a mocskos angolok semmit nem bíznak a véletlenre.

Lélegzetvételnyi szünet.

– Te sem bízol semmit a véletlenre, ugye, Benett?

Benett mereven nézte Ágostont. Egy újabb nehezen értelmezhető megszólalás. Nem hiányzott neki, de továbbra is a lényegre kell koncentrálnia. Semmi felesleges locsogás.

– Térjünk rá az aláírásodra. Az X jelre.

– Az nem csupán egy X jel...

– Igen tudom, az egy algebrai jelölés. Egy vektoriális szorzat.

– Hát persze, hogy tudod. Mindent tudsz már rólam. Vagyis, majdnem mindent...

Benett a férfit nézte. Léway Ágostont, a fizikust. Léway Ágostont, a gyilkost.

Egykoron a szakmájának legjobbja volt. A Budapesti Műszaki Egyetemen diplomázott és nem egészen két évre rá már a mesterfokozatot is teljesítette. A tanárai szerint különleges tehetség volt, akinek a fizika volt az anyanyelve. Tisztán emlékezett az elé tárt leckeönyvre,

amely igazolta, hogy minden tantárgyát első nekifutásra teljesítette, még hozzá kiváló érdemjegyekkel. Ez pedig, az intézmény fokozott nehézségi besorolását ismerve példa nélküli teljesítmény volt. Fényes jövőt jósoltak neki, olyan nemzetközi karriert, ami csak keveseknek adatik meg. Ennek megfelelően külföldre költözött és egy ösztöndíjprogram keretében a doktorátusát már az egyik leghíresebb angol egyetemen kezdte meg. Egy évvel később már óraadóként tartották számon és nem sokkal ezután a tanári kar teljes jogú tagjává vált. Ráadásul olyan fiatalon, amilyenre korábban még nem volt példa. A feljegyzések megnyerő előadásmódról szóltak, amit a diákok a későbbi kihallgatásaik során megerősítettek. Hamar elterjedt Ágoston híre mind az egyetemen, mind országszerte, és híres lett. Gyakorta az angol újságok címdalára került, és számos interjút készítettek vele a helyi lapok. Egy fizikus, aki zsenialitásával és közvetlenségével belemélykedett az emberek szívébe. Aztán hirtelen történt valami, és Ágoston minden előzmény nélkül eltűnt. Azt, hogy hova, a mai napig nem tudja senki, ugyanis a nyomok a múltjában egészen eddig a pontig vezettek. Ami ezután következett, az már csak merő spekuláció, de Benett szerint minden lehetséges ok egy hatalmas oktalanságba vezet. Meglátása alapján ugyanis Ágoston csupán egy veleszületett rendellenességgel érkezett a világra, és csak idő kérdése volt, hogy mikor tör elő belőle a gonosz. Sokszor hallotta már azt a mondást, miszerint, az örültet a zsenitől mindössze egy hajszál választja el. Nos, ez a hajszál Ágoston öregedésével addig halványult, míg végül teljesen el nem tűnt.

Egy dolog biztos. Ágoston hazatért Magyarországra, és három év leforgása alatt hat ártatlan lánynak vette el az életét. A rituális gyilkosságokra félévente került sor és minden egyes alkalommal ugyanazon forgatókönyv szerint alakultak az események. Ágoston elrabolta a kiszemelt lányt, több hétig fogságban tartotta, különböző kísérleteket végzett a testén, miközben folyamatosan kínozták. Aztán a legvégén feldarabolta és az ország valamely távoli pontjára kitétte a maradványokat.

– Beszéltél valakinek a lenyomatról?

Ágoston érdeklődően nézte Benettet.

– Megtaláltatok az aláírást? – kérdezte önelégült kis mosollyal a szája szélén.

– Válaszolj a kérdéseimre.

– Szóval megtaláltatok.

Ágoston elégedettnek tűnt, Benett pedig nem reagált a kijelentésre. Ez is a terve része volt. Hagyni, hadd érezze magát ismét felsőbbrendűnek, hogy aztán a téves gondolatot továbbépítve leleplezze magát.

– Megjelent egy másoló. Hogy ez milyen izgalmas – duruzsolta tovább Ágoston.

Bekapta a csalit. Benett már biztos volt benne, hogy Ágoston nem vett részt a gyilkosságokban. Sőt, még csak nem is tudott róluk, hiszen akkor tisztában lett volna azzal, hogy a tettes nem egy másoló.

Benett kitolta a széket és felállt. Nem nézett többé a férfira, csak elindult a kijárat irányába.

– Hová mész?

A kérdés egyszerre árasztott meglepettséget és dühöt. Benett azonban nem állt meg. Csak pár lépést kellett megtennie az ajtóig.

– Még nem végeztünk – Ágoston hangja már remegett az elfojtott dühtől. – Még nem végeztünk!

Benett lenyomta a kilincset. A háta mögül hallotta a láncok észveszejtő csörömpölését. Az ördög újra előbújt a rejtekhelyéről, de már nem tud kárt tenni senkiben. Kilépett és örökre becsukta maga mögött az ajtót. Egy pillanatra még látta Eszter elképedt pillantását, aztán intett az igazgatónak és a kijárhoz ment. A rég elfeledett könyv fedele pedig újra lezárult. Immár végérvényesen.